



Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-328/21

(objava odlomkov)

**Airoldi Metalli SpA
proti
Evropski komisiji**

Sklep Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 2. maja 2022

„Ničnostna tožba – Damping – Uvoz iztiskanih izdelkov iz aluminija s poreklom s Kitajske – Akt o uvedbi dokončne protidampinške dajatve – Uvoznik – Predpis, ki potrebuje izvedbene ukrepe – Neobstoj posamičnega nanašanja – Nedopustnost“

Ničnostna tožba – Fizične ali pravne osebe – Predpisi, ki potrebujejo izvedbene ukrepe – Pojem – Uredba o uvedbi protidampinške dajatve – Vključitev – Vzpostavitev elektronskega sistema izmenjave informacij med gospodarskimi subjekti in nacionalnimi carinskimi organi – Nevplivanje

(člen 263, četrti odstavek, PDEU; Uredba Komisije 2021/546)

(Glej točke 19, 20, od 23 do 33 in 35.)

Povzetek

Evropska komisija je na podlagi pritožbe združenja, ki zastopa evropske proizvajalce iztiskanih izdelkov iz aluminija (v nadaljevanju: zadevni izdelek), po koncu svoje protidampinške preiskave sprejela izvedbeno uredbo o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz zadevnega izdelka s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (v nadaljevanju: izpodbijana uredba)¹.

Družba Airoldi Metalli SpA (v nadaljevanju: tožeča stranka), uvoznica zadevnega izdelka, je vložila tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

Komisija je zoper to tožbo vložila ugovor nedopustnosti, ker tožeča stranka ni imela procesnega upravičenja na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU, saj je izpodbijana uredba v zvezi z njo potrebovala izvedbene ukrepe in se nanjo ni posamično nanašala.

Splošno sodišče je temu ugovoru nedopustnosti ugodilo in pri tem ob upoštevanju trditev tožeče stranke, ki so se nanašale na avtomatizacijo carinskih postopkov po spremembi carinske zakonodaje, pojasnilo svojo sodno prakso, v skladu s katero uredbe o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev potrebujejo izvedbene ukrepe v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

¹ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/546 z dne 29. marca 2021 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz iztiskanih izdelkov iz aluminija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL 2021, L 109, str. 1).

Presoja Splošnega sodišča

Splošno sodišče je uvodoma opozorilo, da lahko v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU fizične ali pravne osebe vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte (prva predpostavka) ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo (druga predpostavka), in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, vendar ne potrebujejo izvedbenih ukrepov (tretja predpostavka).

Splošno sodišče je po tem, ko je ugotovilo, da v okoliščinah obravnavane zadeve tožeča stranka ni naslovnica izpodbijane uredbe, in poudarilo, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso taka uredba neposredno nanaša na uvoznika, kot je tožeča stranka, preučilo, ali ima tožeča stranka procesno upravičenje zoper izpodbijano uredbo na podlagi druge ali tretje predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

Prvič, glede tretje predpostavke, ki se nanaša na neobstoje izvedbenih ukrepov za izpodbijani predpis, je Splošno sodišče opozorilo, da v skladu z ustaljeno sodno prakso, ki se je začela na podlagi določb carinskega zakonika iz leta 1992² in je bila prevzeta ob uporabi določb carinskega zakonika iz leta 2013³, uredbe o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev potrebujejo izvedbene ukrepe v zvezi z uvozniki, ki so dolžni plačati te dajatve, in sicer sporočilo o carinskem dolgu, ki izhaja iz teh dajatev, ali obvestilo uvozniku o njem.

Splošno sodišče je zlasti poudarilo, da carinski zakonik iz leta 2013 med drugim določa, da nacionalni carinski organi določijo zneske plačljivih dajatev, da ti organi te zneske sporočijo dolžniku ter da je prepustitev blaga s strani carinskih organov enakovredna obvestilu dolžniku o carinskem dolgu v primeru ujemanja med zneskom tega dolga in zneskom, ki ga je prijavil uvoznik. Iz spremembe carinskih predpisov torej ni mogoče sklepati, da v skladu s carinskim zakonikom iz leta 2013, ki se uporablja v obravnavani zadevi, predpisi o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev ne potrebujejo več izvedbenih ukrepov v zvezi z uvozniki. To velja še toliko bolj, ker se te določbe carinskega zakonika iz leta 2013 skoraj ne razlikujejo od prej veljavnih.

Po mnenju Splošnega sodišča teh ugotovitev, prvič, ne omaje informatizacija sistema izmenjave informacij, uvedena s carinskim zakonikom iz leta 2013. Ta informatizacija se namreč nanaša na izmenjavo med gospodarskimi subjekti in carinskimi organi ter sama po sebi ne pomeni, da bosta uvoz izdelkov in plačilo protidampinških dajatev odslej vključevala samo gospodarske subjekte brez kakršnega koli naknadnega posredovanja nacionalnih carinskih organov.

Splošno sodišče, ki je nato preučilo postopek carinske deklaracije in določitve dajatev, ki jih je treba plačati, je menilo, da lahko izpodbijana uredba začne učinkovati šele po carinski deklaraciji, ki jo uvoznik vnese v elektronski carinski sistem, ki ji nujno sledi ukrep, ki ga sprejmejo nacionalni carinski organi. Čeprav je res, da ima ta ukrep najpogosteje obliko elektronskega sporočila, to ne spremeni dejstva, da gre za akt, ki so ga sprejeli nacionalni organi.

² Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena.

³ Uredba (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1), kakor je bila spremenjena.

Nazadnje, Splošno sodišče je poudarilo, da če bi se iz avtomatizacije, uvedene s carinskim zakonikom iz leta 2013, sklepalo, da izpodbijana uredba ne potrebuje izvedbenih ukrepov, bi to pomenilo, da je presoja pravnega merila neobstoja izvedbenih ukrepov za akt odvisna od povsem tehničnih okoliščin. Vendar taka vsebinska poenostavitev, tudi če bi bila utemeljena z neobstojem diskrecijske pravice nacionalnih organov pri njihovem izvajanju izpodbijane uredbe, ne more imeti takih posledic.

Ob upoštevanju zlasti teh preudarkov je Splošno sodišče ugotovilo, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja za vložitev ničnostne tožbe zoper izpodbijano uredbo na podlagi tretje predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, ker navedena uredba potrebuje izvedbene ukrepe v zvezi z njo.

Drugič, Splošno sodišče je ugotovilo, da se izpodbijana uredba na tožečo stranko tudi ne nanaša posamično v smislu druge predpostavke iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in je zato ničnostno tožbo zavrglo kot nedopustno.